

1. FEJEZET

– Adonisz, drágám, neked itt, a fővárosban lenne a helyed, nem abban a poros, vidéki kúriában.

Elmay Adonisz sugárzó mosollyal fogadta a hízelgő szavakat Harangvölgyi grófnétól. Az ötvenéves dámának a férje alig tíz lépésre koccintgatott a többi nemesúrral az impozáns bálteremben, ez mégsem akadályozta meg a nőt abban, hogy pajkos pillantásokat vessen a nála harmincnégy évvel fiatalabb Adoniszra.

A fiú nekidőlt a hófehérre festett, arany szegéllyel díszített falnak, pontosan ügyelve arra, hogy a bársony kabátja alól kirajzolódjanak lovaglástól megmunkált izmai, fejét pont úgy billentette, hogy a bálterem gyertyákkal bevilágított fényárja kiemelje arcának minden tökéletes vonását. Lassan egy éve járt Harangvölgyi grófnéhoz teázni, így pontosan tudta, a nőnek mivel okozhat örömet.

– Drága grófné, ha ideköltöznék, hogy élvezhetném kegyed társaságát? Főleg, hogy már majdnem megtanultam a sakkozás minden szabályát.

A grófnő erre felkuncogott, majd a körülöttük álló barátaihoz fordult, akiknek eredetileg Adoniszt szerette volna bemutatni.

– Hát nem megmondtam? Annyira elbűvölő ez a fiú!

Adonisz mosolyogva nézett végig a Harangvölgyihez hasonló korú hölgyeken. Mindegyikük ruhája a legújabb divat szerint készült. Abroncsos szoknyájukat egyszerűen szabták, csak a ruha felső részét keretezte egy kis fodor. Az arany, gyémánt és drágaköves nyakláncok, fülbevalók és tigris arák a szerényebb ruhák mellett is mutatták a hölgyek

státuszát.

Adonisz lopva lesimította saját kopott bársonykabátját. Gondosan ügyelt rá, hogy mindegyikükkel egy pillanatig tartsa a szemkontaktust, és elégedetten zsebelt be minden pirt és halk kuncogást. Egyetlen asszony nem kapta el csupán a tekintetét. A szigorú, csontos és szögletes vonásokkal megáldott hölgyben Adonisz Ella királyné mostohatestvérét, Grizella márkinét ismerhette meg.

– Való igaz, nagyon bájos. Szerencsére inkább az anyjára ütött. Milyen kár, hogy szegény Auróra már nem lehet közöttünk.

Adonisz ujjai egy leheletnyit szorosabban simultak a pezsgős pohara nyakára. A márkiné úgy dobálózik az anyja nevével, mintha a nő halála csak egy újabb szaftos pletyka lenne. Bár való igaz, hogy Adonisz gesztenyebarna haját és barna szemét édesanyjától örökölte. És szerencsére az orrát is. Szegény édesapja, Elmay Albert gróf orra ugyanis leginkább egy méretes burgonyához volt hasonlatos.

Adonisz látta a nők éhes tekintetén, csak arra vártak, hogyan fog reagálni az anyja említésére. Várták, hogy jótékonykodjanak a szegény, anyátlan árvával. Adonisz legszívesebben itt hagyta volna őket a fenébe, mégis uralkodott a vonásain, és egy leheletnyit lebiggyesztette a száját.

Ha ezt akarják, megkapják. Ösztönei viszont azonnal jelezték, hogy a márkinével jobb, ha óvatosan bánik.

– Nálam boldogabb senki sem lenne, ha édesanyám is itt lehetne. Mindennap azt kívánom, bár ismertem volna őt.

A hölgyek azonnal sajnálkozó szóáradatba kezdtek, kivéve persze Grizella márkinét, aki továbbra sem eresztette Adonisz tekintetét.

– Valóban szörnyű csapás, különösen édesapádnak. Alig egy év házasság után elvesztette a feleségét, öt éve pedig volt

az a szörnyű marhapestis járvány... Sokan csodálkoztak, hogy a birtokokot melletti Harmadik Rengeteg tündére nem sietett a segítségetekre, pedig ti ott vidéken annyi ajándékkal halmozzátok el az erdők tündéreit.

– Oh, ez nem jelent semmit – kotyogott közbe Harangvölgyi grófné. – Mi a Második Rengeteg környékén lakunk, és minden évben ajándékozunk az erdő tündérének. De még sosem mutatta meg magát.

A márkiné elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Őszintén meglepett, hogy láttalak titeket a meghívottak listáján. – Méregtől átítatott szavait továbbra is Adonisznak címezte. – Azt hittem, az anyagi helyzetetek nem enged egy ilyen költséges utat. Nem is értem, hogy tudtok egy akkora birtokot fenntartani. Talán jobb lenne eladni vagy bérbe bocsájtani.

– Grizella, kérlek! – hápogta az egyik báróné. – Ilyesmit igazán nem illik...

– Még hogy bérbe adni Fertélia egyik legősibb grófi birtokát? Abszurd! – kapcsolódott be Harangvölgyi grófné is.

– Oh! Én azt hittem, mindenki erről beszél.

Adonisz már olyan erősen szorongatta a szerencsétlen pezsgőspoharat, hogy félt, a vékony metszett üveg megadja magát, és összetörik a kezében, így inkább lerakta. Ez a félmozdulat pont elég volt arra, hogy rendezze a vonásait. *Szóval erre megy ki a játék? A koldusbotra jutott grófi családon szeretnéd élezni a nyelvedet? Majd meglátjuk!*

Mire visszafordult, ismét mosolygott, barna szemét hatalmasra tárta, hogy a lehető legártatlanabb benyomást keltse.

– Talán tudja, márkiné, hogy Eleonóra hercegnő és én gyerekkori jóbarátok vagyunk. Elmondhatatlanul hálás vagyok, hogy Fertélia királyi családja oly nemes, hogy anyagi

helyzettől függetlenül ápolja a baráti viszonyokat. Feltételezem, ez Ella királyné hányattatott fiataalkorának köszönhető, hisz ő sem nemesi születésű. De ezt ön nálam is jobban tudja, márkiné.

Szavai célba találtak. Grizella arca megmerevedett. Mindenki tudta egész Fertéliában, hogy Ella királyné ingatag viszonyt ápolt a mostohatestvéreivel. Arról nem is szólva, hogy ők voltak az első kereskedő család, akik beházasodtak a magasabb körökbe. Adonisz elégedetten nyugtázta, hogy megnyerte a kört.

– Nem is tudtam, hogy ennyire nagyra tartod a hercegnőt, Adonisz – vette vissza a szót Harangvölgyi grófné. Adonisz mosolya kiszélesedett.

– A hercegnő a legkedvesebb, legjósívűbb ember, akivel valaha találkoztam. Bárki, aki ismeri, megtisztelve érzi magát.

– Itt van a kutya elásva! – nevetett fel a grófné. – Adonisz, mit forgatsz abban a helyes fejecskédben?

Adonisz ártatlanul megvonta a vállát.

– Félek, nem értem, mire céloz, grófné.

– Oh, dehogynem! Pontosan milyen belsőséges jóbarátod Eleonóra hercegnő?

– Milyen szép pár lennének! – suttogta elfúló hangon a korábbi báróné. – Természetesen a belső értékek a legfontosabbak, de felüdülés lenne egy olyan királyi hitves, aki jól mutat a portrékon. Hallottátok, hogy Kornél herceg menyasszonya *szeplős*? Borzalom!

Ezután a társalgás átterelődött a trónörökösre és annak közelgő házasságára. A márkiné köszönés nélkül távozott, mire Adonisz eddig görcsben álló izmai is ellazultak.

Gyűlölte ezeket a szűrő megjegyzéseket és fitymáló tekineteket. Az élcelődés és lenézés megszokott volt a nemesi

körökben, de amikor segítséget kellett volna nyújtani egy szomszédnak, mert megroppant az anyagi helyzete, akkor hirtelen elpártoltak a barátok. Ha nem tudsz bált rendezni, vagy a leendő feleségednek biztos anyagi helyzetet teremteni, akkor bezárulnak az ajtók.

Adonisz elég zárt ajtóval találkozott az évek során, és sok keserves tapasztalatot kellett szereznie, hogy ráeszméljen, ebben a felszínes világban csak egy úton érhet célt: mindenkiket az ujja köré kell csavarnia.

Ő nem volt szeplős. Se pocakos, se kancsal. Amióta betöltötte a tizennégyet, és anyja bájos vonásai meg apja délcég termete tökéletes összhangra találtak benne, Adonisz tökélyre fejlesztette, hogyan szórakoztassa és bájolja el a hölgyeket. Persze szigorúan az illendőség határain belül. Ennek köszönhetően szép lassan elérte, amit akar.

Egy kis kölcsön itt, egy nagyobb ajándék amott. Harangvölgyiek már második éve fizették a téli tüzelőjüket, és valószínűleg észre sem vették.

De Adonisz tudta, hogy ez nem mehet örökké így, az anyagi gondjaik pedig nem oldódnak meg maguktól. Előnyös házasságot kellett kötnie. És hol máshol szerezhethetne meg, mint a királyi udvarban?

– Adonisz, drágám! Nem az édesapád beszélget ott Kóteleki Leopolddal?

A grófné kérdésére Adonisz összerezett. Követte a nő tekintetét, és tőlük néhány lépésre a lakkozott padlójú bálteremben megpillantotta az apja sovány alakját vele, szemben egy hordóhasú, harcsabajszú férfival. Adonisz torkát azonnal elszorította a pánik. Kótelekiről mindenki tudta, hogy foggal-körömmel igyekszik felkapaszkodni a nemesi körökbe, és évek óta ácsingózik egy nemesi birtok után. Adonisznak már attól felfordult a gyomra, ahogy elképzelt egy

hozzá hasonló betolakodót szeretett birtokukon, az egyetlen helyen, ami fontos volt számára.

– Megbocsátanak, hölgyeim? – biccentett mosolyt varázsolva az arcára, majd sietve átvágott a beszélgetéstől és zenétől hangos termen.

– Háromszázezer korona, az már egész szép summa, nem igaz? Mit gondol, gróf úr?

Szegény Elmay Albert gróf leginkább arra gondolhatott, hogy ő maga jelenleg a préda, az előtte álló kereskedő a ragadozó, a bálterem pedig egy elátkozott vadon. Adonisz szája megremegett, és minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne menjen oda és törölje képen a hordóhasút. Helyette mosolyogva lépett közé és az apja közé.

– Édesapámmal nagyon méltányoljuk az ajánlatát, de nem kívánjuk eladni a birtokot.

Pláne nem egy hozzá hasonló felkapaszkodott féregnek – tette még hozzá magában. Kőteleki egy pillanatra meghökken, de aztán ismét magabiztos vigorra húzta húsos száját.

– Látom, Albert gróf, a fia viseli a nadrágot a családban. Én a maguk helyében átgondolnám a dolgot. Az a birtok már évek óta veszteséges, ahogy hallom, temérdek adóság is terheli. Ennél jobb ajánlatot nem kaphatnak.

– A birtokot a fiának és a leendő családjának szántam – rázta ősz fejét az apja. A kereskedő felnevetett.

– Szép kis örökség! Na, de mégis. Nem szeretne a fiára inkább egy kis pénzt hagyni? Vennének belőle egy kisebb házat, akár itt a fővárosban. Gondolja át!

– Már átgondoltuk – szölt közbe Adonisz, majd belekarolt az apjába. – Visszontlátásra!

Azzal faképnél hagyták a férfit, aki megvetéstől csöpögő hangon utánuk kiáltott:

– Meg fogják bánni! Legközelebb már csak kétszázezer az ajánlat!

Adonisz azonban ezt már elengedte a füle mellett, és csak remélte, hogy az apja is ugyanígy tesz. Gyorsan átvágtak a nyüzsgő báltermen, amíg a hoppon maradt kereskedőt el nem nyelte a forgatag.

– Sajnálom, fiam – suttogta az édesapja. Vékony arcán az aggodalom elmélyítette a ráncokat.

Adonisznak elfacsarodott a szíve. Az apjának nem kellett volna sem sajnálkoznia, sem pedig szégyenkeznie. Pedig mióta beléptek az arany karnisoktól és kristálycsillároktól szikrázó királyi bálterembe, egyre-másra perzselték végig őket a lenéző pillantások, és ütötték meg a fülüket a "szánalmas", a "lecsúszott" és a "koldus" szavak. Többnyire per sze a férfiaktól, és amikor azt hitték, Adonisz nem hallja.

Adonisz nyugalomra intette magát.

Hamarosan minden megváltozik.

Ha minden a tervei szerint alakul, nem kellett többet színlelnie, hogy méltó helye van a társaságban. Csak meg kell találnia Eleonóra hercegnőt.

– A szállásunkon is maradhattunk volna – szólalt meg halkán az apja, miután az egyik ízletes harapnivalókkal és italokkal megrakott asztalról magukhoz vettek egy-egy pohár pezsgőt, és Adonisz egy nyugodt sarokba terelte őt. – Hiszen ma van a születésnapod, megünnepelhattük volna szűk családi körben.

– Fertélia hercegnőjének születésnapja fontosabb.

Apja csak egy szomorkás mosolyt küldött felé, Adonisz pedig bátorítóan viszonozta. Megértette a szorongását, legszívesebben ő is elkerülte volna ezt a megalázó látogatást. Mégis, mikor megérkezett Eleonóra meghívója, Adonisz egy percig sem tétovázott. Azonnal megküldte a válaszlevelet,

hogyan megjelennek a bálon.

Hálás volt Harangvölgyi grófnének és a többi hölgynek a kotnyeességükért. Adonisz úgy sejtette, úgy egy óra múlva már minden jelenlévő tudni fog róla, hogy milyen mély érzéseket táplál Eleonóra iránt, és hogy mennyire szép pár lehetnének. És ha a hercegnő személyesen hívta meg, nem csak a születésnap bálra, de az utána következő hétvégére is, az már biztos jelent valamit.

Adonisz nem tudta, nem is érdekelte, hogy miért jutott eszébe a lánynak öt év után. Ez egy kihagyhatatlan esély volt a számára, hogy visszaállítsa az Elmay név dicsőségét, amelyet a sors, a járvány, de legfőképpen a mostohája tönkretett. Most pedig, hogy szerencsésen lerázták az idióta kereskedőt, ideje munkához látnia.

Nem törődve a teremben mulatozó tömeggel, kihúzta magát, ismét lesimitotta kopott, méregzöld bársonykabátját, amely hajdan az apjáé volt, és tekintetét végigjáratta a királyi palota báltermén.

Eleonórának azonban nyomát sem látta. A hercegnő ünnepelthez méltóan egyelőre elveszett a nyüzsgő tömegben.

A királyság összes nemese megjelent a nagy eseményen. Sokan már a táncparkettre léptek, mások pezsgőztek, a kihelyezett pamlagokon beszélgettek, vagy elmerültek a királyi szakács által felhalmozott finomságokban. A pódiumra felállított zenekar épp egy gyors polkába kezdett. Átellenben Fertélia királyi párja, Konrád király és Ella királyné két arany trónuson foglaltak helyet, és kedves mosollyal fogadták a vendégek köszöntését.

– Hát itt vagytok!

Adonisz majdnem elkáromkodta magát. A mostohája pont úgy szuszogott az izgatottságtól, mint egy eldugult orrú uszkár. Feltornyozott frizurájában és csipkefodrokkal

meg bársonyszalagokkal díszített, csicsás báli ruhájában kívülről is úgy festett, mint egy felcicomázott öleb. Adonisz még mindig nem hitte el, hogy képes volt erre a ruhaförmedvényre herdálni a szakácsnő bérére félretett pénzt.

Miután a bál elején eltűnt a kártyaasztaloknál, Adonisz őszintén remélte, hogy az este további részére megszabadultak tőle. A nő azonban heves legyezőrázogatóssal és egy gyűrűvel kevesebbel bukkant elő.

– Nézzétek, milyen csodálatos! Ez aztán az élet! Még az evőeszközök is aranyból vannak, és ez a rengeteg étel!

– Meg kártyapartner – morogta Adonisz a nő hiányzó gyűrűjére utalva.

Elmay grófné – bár a fiú még mindig inkább Tűzkövi Paulinaként gondolt rá – azonban mintha meg sem hallotta volna.

– Szerintem az ország összes nemese meghívást kapott. Milyen izgalmas lenne, ha egy tündér is tiszteletét tenné! Hallottam, hogy szeretnek megjelenni a királyi bálokon.

– Ez csak egyszer történt meg – morogta a fiú, miközben a lehetséges menekülési utakat kereste. Csak kerüljön minél messzebb ettől a nőtől. Már most érezte a bor kesernyész illatát a leheletén. Már csak az hiányozna, hogy a fecsegésével kellemetlen helyzetbe hozza a hercegnő előtt.

Hirtelen megpillantott egy felé integető kezet, ami egy bazsarózsaszín ruhaujjból emelkedett ki.

– Adonisz!

A fiú alig tudta elrejtteni a döbbenetét, mikor meglátta a felé közeledő Eleonórákat. Már lassan öt éve nem találkoztak, akkor Eleonóra egy tizenegy éves élénk, göndör hajú, dundi kislány volt. A dundi jelző még mindig erősen illett rá. A tizenhat éves hercegnő habos-babos ruhájában leginkább úgy nézett ki, mint egy gömbölyű, rózsaszín habcsók. Kerek

arca azonban csak úgy ragyogott, amikor meglátta a fiút.

Adonisz szája megremegett. Számtalanszor lejátszotta magában ezt a találkozást. Pontosán eltervezte, mit fog tenni és mondani, hogy a lehető legrövidebb idő alatt elérje a célját. Most azonban, hogy itt álltak egymással szemben, a torka összeszorult, és képtelen volt egy szót is kinyögni. Egyre csak azt a tíz éves kislányt látta, akivel jó pajtások voltak, akivel bújócskáltak a palota termeiben, és fára másztak a parkban. Hirtelen úgy érezte, képtelen megtenni, amiért idejött.

De elég volt felidéznie az egyre apadó Elmay vagyont, és az uradalmat, amelyre már igencsak ráfért volna egy tata-rozás, és máris megjelent az arcán az elragadó mosoly.

– Annyira örülök, hogy eljöttél! – mondta Eleonóra. – Hi-hetetlen, hogy már öt éve nem találkoztunk!

– Köszönöm a szívélyes meghívást, hercegnő. Nem is re-méltem, hogy még emlékszel rám – felelte Adonisz, majd gyöngéd csókot lehelt a puha kézfejre. Ahogy várta, Eleo-nóra felkuncogott, és kerek arcát ellepte a pír.

– Jaj, Adonisz, mi ez a hivatalos hangnem? – kacagott. – Péter figyelmeztetett, hogy vigyázzak veled. Még ide a fővá-rosha is elért a híred.

– Valóban? Nem is értem, miért.

A szokásos hazugság már könnyedén jött a szájára. Az évek során elsőként tanulta meg, hogy nem szabad kérked-nie az adottságaival.

Eleonóra folytatta:

– Több kedves ismerősöm figyelmeztetett, hogy Elmay Adonisz, az Elmay grófi uradalom egyetlen örökösének sza-vai, akár az aranyló méz, úgy édesítik meg a lányszíveket. Sokan áhítoznak majd a társaságodra a fővárosban.

– Remélem, te is közöttük vagy.

– Én még mindig azt a kisfiút látom, aki felmászott minden egyes fára a kertünkben, és fülig koszosan került elő a bozótosból.

Azóta kénytelen voltam felnőni – gondolta keserűen Adonisz, de nem hagyta, hogy kiessen a szerepéből, így rendületlen mézesmázossággal folytatta:

– Megtisztelnél a következő tánccal?

Eleonóra bólintott, majd csatlakoztak a bálteremben ringatózó tömeghez. A zenekar már egy andalító keringőt játszott.

Eleonóra remek táncos volt, testük tökéletes összhangban követte a taktusokat, így Adonisz egy pillanatra megengedte magának, hogy elmerüljön a csillogó ékszerek, suhogó ruhaköltemények, nevetés és pohárcsilingelés édes kavalkádjában.

A márványlapokon koppanó cipősarkak egy ütemre jártak a keringő dallamaival. Adonisz még itt is elkapott egy-egy legyező mögé rejtett kuncogást és vágyakozó pillantást.

Mennyivel egyszerűbb lenne egy báró vagy grófkisasszony fejét elcsavarni, de saját kárán tanulta meg, hogy a nemesi családok úgy óvták a lányaikat, mint a családi ékszereket. Hiába vagy gróf fia, ha már felmerül, hogy esetleg a hozomány is szerepet játszik az udvarlásodban, bezárulnak azok a bizonyos ajtók. *Álszentek* – gondolta megvetően Adonisz.

Eleonóra közben megállás nélkül csacsogott. Adonisz csak fél füllel figyelt, de így is megtudta, hogy Kornél herceg menyasszonya milyen elbűvölő teremtmény, és emellett még kitűnő lovas is, hogy Eleonóra nővére, Elena milyen izgatottan várja első gyermeke megszületését, valamint hogy Zöldréti Péter és Borisz holnap érkeznek meg a fővárosba. Utóbbi hír még érdekelte is Adoniszt.

– Csak holnap? Azt hittem, ők is hivatalosak a mai bálra
– mondta, kihasználva, hogy Eleonóra épp levegőt vett a következő szóroham előtt.

– Tudod, hogy Borisz milyen. Hallott pár pletykát egy félelmetes medvéről a környéken, és természetesen mindenképp utána akart járni a dolognak. Péternek pedig valami elintéznivalója akadt a birtokukkal kapcsolatban, pedig olyan jó lett volna, ha ő is itt lenne. Csak mi hárman, mint régen.

Adonisz ezen elmosolyodott, de ez a mosoly most jó adag keserűséget is rejtett. Számára inkább fájdalmas volt felidézni az öt évvel ezelőtti időket, mikor még az apjával minden telet a fővárosban töltöttek, akárcsak a szomszédos Zöldrétiék. Akkoriban a királyi palotát második otthonának tekintette, Eleonóra és Péter pedig igazi pajtásai voltak.

Am öt évvel ezelőtt, mikor Adonisz tizenegy éves volt, minden megváltozott. Fertélia legtávolabbi régiójában, ahol az Elmay birtok is elterült, halálos járvány ütötte fel a fejét, amely a környék majdnem minden haszonállatát elpusztította. Kétségtelenül az Elmay birtokot sújtotta legjobban a csapás, Adoniszék egész tehéncsordája áldozatául esett a halálos kórnak, a bérlőik felmondtak, az apja pedig képtelen volt kilábalni a veszteségből. A felesége elvesztése után ez a csapás teljesen megtörte a férfit. Adonisz még gyermek volt, nem tudta, hogyan segíthetne. Végül Elmay Albert egyetlen megoldást talált, méghozzá azt, hogy újranősül.

Tűzkövi Paulina volt a családot ért harmadik csapás. Mert kiderült, hogy apja szerencsétlen választása nem csak esztelen költekezést, de kártyaszzenvedélyt is hozott a birtokra, és a nő még Elmayéknál is hatalmasabb adósságot halmozott fel. Az Elmay név, amely régen a legmegbecsültebb volt az országban, mára már csak egy koldusbotra

jutott családot takart. Adonisz apja annyira szégyellte magát, hogy teljesen visszavonult a világtól. Feladta. Adonisz azonban képtelen volt erre.

Gyűlölte a mostoháját, gyűlölte a szegénységüket, és mindennél jobban gyűlölte a szánalmat, amelyet a helyzetük váltott ki. Megfogadta, hogy amint lehet, visszaállítja az Elmay név dicsőségét.

Ehhez azonban pénzre volt szüksége. Egy feleségre rengeteg hozománnyal. Egy olyan családból, ahonnan nem reméltek vagyont vagy rangot. Ella királynénál nem számított, hogy közrendű volt. Elena egy katonatiszthez ment feleségül, akivel halálosan egymásba szerettek. Mi kifogásuk lenne, ha Eleonóra Elmay Adoniszhoz kívánt volna feleségül menni? Ez volt az egyetlen oka, hogy a fiú eljött erre az estére.

– Gondoltam, jó móka lenne holnap kirándulni egyet – folytatta Eleonóra.

Adonisz azonnal kapott az alkalmon.

– Remekül hangzik!

– Sajnos nincs sok időnk, a nővérem holnap babaváráó teapartit rendez, amire mindannyiunkat meghívott. De előtte elsétálhatnánk a halastó melletti kedvenc helyünkre. Mit gondolsz? Addigra már Péter is megérkezik.

Adonisz ezúttal is lelkesedést mutatott, bár Péter jelenléte némileg lelombozta. De azzal nyugtatta magát, hogy Péter legjobb barátához méltóan rövid úton magukra hagyja majd őket.

A zenekar közben a keringő végére ért, és a táncolók mind szétrebbentek, hogy új párokba rendeződjenek. Adoniszt és a hercegnőt senki sem közelítette meg, az egyetlen kósza próbálkozót a fiú egy pillantása megfutamította. Adonisz meghajtotta magát.

– Megtisztelsz még egy tánccal?

Mielőtt Eleonóra válaszolhatott volna, a zenészek abba-hagyták a hangszerük hangolását, és a teremre órák óta először csend borult. Konrád király felemelkedett a trónusról.

– Boldog születésnapot, Eleonóra hercegnőnek! A tündérek ajándékozzák meg!

Erre az egész teremben, több száz torokból egyszerre harsant az üdvözlés.

Eleonóra pironkodva fogadta a köszöntést, majd mosolyogva fordult Adoniszhoz.

– Ugye nem gondolod, hogy elfelejtettem, hogy egy napon születtünk? Boldog születésnapot, Adonisz! A tündérek ajándékozzanak meg! – Nyomott egy csókot a fiú arcára.

– Ennél szebb ajándékot nem is adhattál volna. – Adonisz ezúttal nem hazudott. Már csak néhány nap és a hercegnő halálosan belé szeret. Jövőre már házastársakként ünneplik a születésnapjukat.

A bál a hagyományok szerint az éjféltől órákonként tartott. Adonisz gondolatban el is küldte melegebb éghajlatra Ella királynét. Az ő tiszteletére vezették be azt a balga szokást, hogy a bálloknak pontban éjfélkor véget kellett érniük. Csak mert ő is éjfélig maradhatott azon a bizonyos estélyen, ahol megismerkedett a királlyal. Mekkora ostobaság!

Azonban Adonisz meglepően jól érezte magát. Eleonóra bemutatta a barátainak, köztük lányoknak is, de Adonisz ügyelt arra, hogy Eleonórát tüntesse ki a legnagyobb figyelemmel.

Ennek ellenére a bál végére már minden hajadon a

tenyeréből evett. A férfiak ezzel szemben úgy meredtek rá, mint akik a tekintetükkel készülnek felnyársalni. A fiú elégedetten vigyorgott vissza rájuk.

Attól még, hogy kopott a ruhája, ugyanúgy el tudja csavarni egy lány fejét, mint ezek a selyembe és bársonyba bújó majmok. Örömmel látta, hogy azoknak a ficsúroknak, akik a bál elején még lenézés sütött a szeméből, most irigykedve méregetik.

A hercegnővel másnap tíz órára beszéltek meg a találkozót. Adonisz biztos volt benne, hogy holnap estére Eleonóra fülíg szerelmes lesz belé.

Az Elmay család – mint a királyi család vendégei – a palota nyugati szárnyában kaptak szállást egy földszinti három szobás lakosztályban. Még szerencse, ugyanis a mostohája az elfogyasztott pezsgő mennyiségtől bajosan máshoz volt fel a lépcsőn. Akadozó nyelvvel magyarázta Adonisznak, milyen jól érezte magát, de a fiúnak nem került el a figyelmét, hogy a nő egy újabb gyűrűjének is nyoma vett. Nyilván az egész estét a kártyaasztaloknál töltötte.

Adonisz figyelmét inkább az apja kötötte le, aki átkarolva támogatott be feleségét a lakosztályba. Albert az utóbbi hónapokban a szokottnál is többet betegeskedett, és hamuszín arcából látszott, hogy ez a mai este mennyire kifárasztotta. A szomorúság ráncai azóta nem simultak ki az arcáról, mióta találkoztak azzal a nagyképű kereskedővel.

Amint megérkeztek a lakosztályukba, Adonisz mostohája dülöngélve bevágta maga mögött a szobája ajtaját, és pár pillanat múlva már hallatszódott is egyenletes horkolása. Adonisz gyorsan leültette az apját, majd a ládjából előkereste a gyógyfőzetet, amelyet az otthoni javasasszony készített. Apja hálásan vette át az üvegcsét, és Adonisz unszolására nagyot kortyolt belőle. Amint a gyógyfőzet lecsurgott a

torkán, a férfi megrázkódott.

– Bah, ennél a halál is jobb lehet.

– Ne mondj ilyet! – korholta a férfit Adonisz. Albert erőtellenül felnevetett.

– Néha úgy érzem, mintha helyet cseréltünk volna. Néhány éve még én diktáltam beléd a gyógyszereket, amikor megfáztál.

Ezzel Adonisz nem vitatkozott. Az utóbbi időben tényleg mindent magára vállalt. Ő intézte a házuk és a birtok dolgait, és ő próbált pénzt előteremteni ezek fenntartására. De nem bánta, főleg mikor látta, hogy az apját már a reggeli sétái is egyre jobban kimerítik. Néha azonban szerette volna megragadni a férfi vékony vállát, és jól megrázni, majd a képébe üvölni, hogy szedje már össze magát! De nem tette.

Az elmúlt öt évben apját mintha egy fekete felhő ölelte volna körbe, amit képtelenség volt elűzni.

Adonisz az anyját nem hozhatta vissza, de a birtokot még megmentheti, és akkor talán Albert gróf ismét boldog lesz.

Miután visszadugaszolta a gyógyfőzetet, Adonisz fáradtan levetette magát az egyik párnázott székre. A kandallóban vidáman ropogott a tűz, a szobákat meleg színek: burgundi és arany uralta. A padlót szőnyegek borították, kellemes otthonosságot kölcsönözve a helynek. A szolgák még bort is bekészítettek. Albert reszkető kézzel az üveg felé nyúlt.

– Tudom, hogy a bált nem múlhatja felül, de mit szólnál, ha koccintanánk a születésnapodra?

Adonisz bólintott, majd kivette apja kezéből az üveget, és töltött két pohárba.

– Isten éltesen, kisfiam! Boldog tizenhatodik születésnapot! – emelte felé apja a poharát. Szeretettől csillogó